

fundt praktisk. Jeg skal dertil bemærke, at Arbejderforsikringsraadet, som skal arbejde med de Sager, netop har fundet det praktisk at have en Bestemmelse af denne Karakter. Det forekommer mig ogsaa heldigt, at der træffes udtrykkelig Bestemmelse om, under hvilke Afdelinger disse Sager høre, og dels ogsaa, at det bliver den Afdeling, der sidder inde med Landbrugskyndighed. Der vil sikkert blive adskillige Spørgsmaal, hvor det vil vise sig heldigt, at der indenfor Raadet findes Erfaring paa dette Omraade. Jeg skal anbefale Ændringsforslagene til det høje Ting.

N. Neergaard: Da jeg var bortrejst i Gaar, havde jeg ikke Lejlighed til at udtale mig angaaende det foreliggende Lovforslag. Jeg skal heller ikke i Dag komme ret dybt ind derpaa, idet jeg kan henholde mig til den ærede Ordførers Udtalelser, og idet vi i Udvalget have naaet fuldstændig Enighed. Jeg skal kun sige, at det har været mig, og jeg tror ogsaa andre, der have siddet i Udvalget om denne Sag, en Glæde at arbejde sammen paa denne store Opgave. Jeg har særlig Grund til at paaskønne den Beredvillighed, hvormed saavel den højtærede Minister som Udvalget har modtaget de to vigtigste af de Henstillinger, jeg gjorde ved første Behandling, nemlig at lade de Arbejdere, der ifølge den bestaaende Lov faa en højere Erstatning end den, der tilkendes dem efter denne Lov, beholde den og dernæst til en vis Grad indskrænke det foreslaaede noget snærende Kontrolapparat. Jeg tror, at som Loven er formet her fra Folketinget, vil den egne sig til ogsaa i det andet Ting at forene muligvis oprindeligt modstaaende Anskuelser, og jeg tror, at der herved er føjet et meget stort og betydningsfuldt Led til den Lovgivning, vi her i Tinget i en Række af Aar have arbejdet paa med Hensyn til Arbejderulykkesforsikring. Der er ogsaa under Udvalgsbehandlingen fremkommet Ønsker om at fylde endnu flere af Hullerne i den gamle Lovgivning saaledes, at man navnlig fik Landhaandværkerne med, og saaledes, at man paa anden Maade supplerede den bestaaende Lovgivning. Naar hverken jeg eller andre af Udvalgets Medlemmer have ønsket at gaa med dertil, eller i alt Fald de fleste af Udvalgets Medlemmer ikke have ønsket at gaa med dertil, er det paa ingen Maade, fordi vi ikke se, at der er Mangler, der bør rettes, men fordi vi holde

paa, at det rette Øjeblik til at stoppe de resterende Huller og til i det hele at underkaste den bestaaende Ulykkesforsikringslovgivnings almindelige Regler en Revision, maa komme, naar den samlede Lovgivning forelægges til Revision, med andre Ord, naar Loven af 1898 og som Følge deraf de senere Love, der slutte sig dertil, forelægges til en samlet Revisionsbehandling. Denne Lov her er jo, som den foreligger fra Ministerens Haand, og ogsaa som den foreligger fra Udvalgets Side, et Forsøg — jeg tror et heldigt Forsøg — paa at bygge et nyt Værelse til det gamle Hus, men saaledes, at Grundplanen i Huset bliver den samme, og saaledes, at de almindelige Regler, hvorpaa vor Ulykkesforsikringslovgivning er baseret, ikke blive forandrede. Saaledes maa vi sikkert helst blive ved at gaa frem, indtil det Øjeblik kommer, hvor der er indsamlet tilstrækkelig mange Erfaringer til, at man kan underkaste det hele en Revision.

Ændringen til § 4, der er omtalt i Dag, og som synes at vække nogen Tvivl, kan jeg ikke se, at der er Grund til at modsætte sig. Den giver en Regel, som jeg ikke tror paa nogen Maade vil komme til at virke uheldigt i Praksis. Det er blevet befrygtet, at den Afdeling af Arbejderforsikringsraadet, der har med Landarbejdernes Ulykkesforsikring at gøre, ikke skulde være tilstrækkelig hjemme i de industrielle Arbejders Kaar til, at den paa rette Maade kunde administrere de af Landbrugets Bierhverv, som ere af væsentlig industriel Beskaffenhed, men jeg vil dog her erindre om, at Formanden er fælles, og Lægen er fælles, og at hele det administrative Apparat, Kontoret, med hvilket Arbejderforsikringsraadet virker, er fælles, og at man ved Hjælp af disse fælles Medlemmer vil være i Stand til at bevare Kontinuiteten der, hvor den skal bevares. Paa den anden Side vilde det fremkalde praktiske Vanskeligheder, hvis man lod Arbejdere, der virke i det samme Landbrugs Tjeneste, og som maaske den ene Dag arbejde ved Savværket og den næste Dag ved den almindelige Landbrugsbedrift, faa deres Sag behandlet ved to forskellige Afdelinger. Jeg tror, det vil være praktisk, at de blive behandlet af den samme Afdeling. Særlig med Hensyn til Fastsættelsen af Arbejdslønnen vilde det volde Vanskeligheder, hvis begge disse to Afdelinger skulde træde i Virksomhed. Jeg kan derfor ogsaa anbefale dette Ændringsforslag.